

opusdei.org

Vzpomínky na Oxford

Dancho Azagra je bývalý rezident koleje Exeter v Oxfordu a vypráví své osobní zkušenosti, které získal jako student a jako člověk začínající profesionální dráhu v Anglii.

21.04.2007

Píši tyto řádky po svém návratu do Londýna. Během několika posledních měsíců jsem několikrát z pracovních důvodů cestoval do Španělska, mé rodné země.

Moc dobře si pamatuji na jinou cestu, kterou jsem téměř před dvanácti roky podnikl ze Španělska do Londýna. Tehdy jsem měl dvacet devět let a právě jsem dokončil první ročník strojírenské fakulty na Polytechnice v Katalánsku. Před nějakým časem jsem požádal o přijetí do Opus Dei a na ostrovy jsem cestoval s určitým neklidem, protože na druhé straně kanálu mě očekávala nová univerzita – Oxford – a nová země.

Byl to neklid plný naděje, protože jsem si myslel a stále si myslím, že studium v jiném prostředí člověka hodně obohacuje: otevře jeho srdce, rozšíří mu duchovní a kulturní rozhled a pomůže mu chápat lépe ostatní lidi, mentality a kultury.

Přijali mě na kolej Exeter na studium technických věd. Kolej je téměř 700 let stará. Studovaly zde známé

osobnosti jako William Morris, Roger Bannister a J. R. R. Tolkien.

Jako všichni studenti prvního ročníku jsem bydlel v budovách koleje. Přidělili mi pokoj v posledním patře se dvěma vysokými gotickými okny. Odtud jsem měl nad střechami města pěkný výhled na jeho panoráma se všemi budovami a starobylými kolejemi. Přímo přede mnou se slavnostně tyčily zdi kolejí Balliol a Trinity.

Byl to úžasný zážitek jak z pohledu člověka nebo studenta, tak z pohledu apoštola. Během tohoto pobytu v Oxfordu jsem poznal velkolepé tradice anglických univerzit, které stále zachovávám: v týdnu se například scházíme v koleji Exeter na společenskou večeři. Před zahájením rektor, nyní rektorka, požehná stůl tradičním úvodem: *Benedictus benedictat*. Na konci je

několik přednášek a obvyklý přípitek na královnu.

Mám za to, že je velmi zajímavý přechod od napoleonského systému výuky, který se uplatňuje na technických školách v mnoha zemích kontinentu, k britskému systému výuky, jenž je mnohem osobnější a pragmatičtější. Moji přátelé ze Španělska nevěřili, že máme zkoušky pouze na konci prvního ročníku a na konci třetího.

Objevil jsem výhody systému tutorů, ve kterém je student intelektuálně veden svými tutori, význačnými docenty, kteří ho učí pracovat a především myslet. Není vůbec divu, že poměrně značný počet velkých anglických osobností studoval v knihovnách této univerzity.

Spřátelil jsem se s lidmi různých vyznání a kultur. Mnozí nevěří v Boha a další jsou anglikány, protestanty, židy, muslimy nebo

vyznávají některá východní náboženství. A nechyběli katolíci, jako můj spolubydlící soused, který studoval teologii.

Také jsem poznal čínského studenta, který dříve studoval v Anglii a konvertoval ke katolicismu. Vydal s apoštolským úmyslem knihu s názvem *Křesťanství: úvod do křesťanské víry*, ve které jsou vysvětlovány základní pojmy katolické víry. Potom osobně rozšiřoval tisíce exemplářů mezi studenty Oxfordu. Během těchto let došlo mezi studenty k velkému počtu konverzí ke katolicismu a o nedělích se účastnily mše v katolické kapli stovky studentů.

Když jsem skončil studium prvního ročníku, přestěhoval jsem se do Grandpont House, centra Opus Dei v Oxfordu. Zde jsem poznal něco z historie Opus Dei v Anglii, kde, stejně jako v ostatních zemích, nebyly

začátky nijak lehké. První člen Opus Dei, který přišel na ostrovy, byl Juan Antonio Galarraga, mladý lékárník, numerář Opus Dei jako já, který právě brilantně obhájil doktorát z farmacie. Přijel v sobotu 28. prosince 1946, začal zde pracovat a zahájil tak činnost Opus Dei v těchto končinách.

Juan Antonio, který byl o několik let později vysvěcen na kněze, vyprávěl, že když přijel do Londýna, byly na ulicích ještě vidět zbytky z bombardování během 2. světové války. Potraviny byly na příděl a v hotelích podávali pouze jedno jídlo.

Ostatně jako on, tak i ostatní, kteří přijeli později, dělali to, co je pro každého z Opus Dei typické: poznávali kolegy z práce, získávali si mezi nimi přátele a sdíleli s nimi úžasná tajemství katolické víry.

Měsíce po jeho příjezdu, v červnu 1947, bylo založeno první centrum

Opus Dei v Anglii v Rutland Court v Londýně, na jih od Hyde Parku.

Když se tam nastěhovali, byl dům úplně prázdný a nebyl v něm ani žádný nábytek, protože už neměli žádné peníze. S velkými finančními obtížemi si ho pronajali a přestěhovali se tam s celou svou výbavou – se svými kufry – před zraky překvapeného vrátného.

Později si pronajali několik postelí a židlí: bez nich to nešlo. A pomalu toto první centrum vybavovali nábytkem. Bydleli zde pět let. Jednou za týden sem přicházel kněz (oratorián) z farnosti celebrovat mši a obnovit Nejsvětější svátost. V tomto centru poznali ducha Opus Dei první Angličani jako byli Michael Richards a Cormac Burke.

Během těchto několika let v Anglii jsem mohl poznat univerzálnost ducha Opus Dei a jak se tento duch zakořenil v kulturách, které jsou

odlišné od kultury španělské, ve které vznikl. Viděl jsem lidi, jejichž tradice a způsoby myšlení jsou velmi rozdílné a přesto využívali prostředky formace, které Opus Dei poskytuje.

To mi připomíná něco, co říkal svatý Josemaría: poselství Opus Dei není omezené na kulturu nebo způsob myšlení jednoho místa, ani nemá vyřešit problémy určité země nebo nějaký sociální problém. Možná, že v našem současném světě, ve kterém je tolik napětí, není snadné si představit takovou velkorysou vizi, ale bezpochyby je to jedna z nejpřitažlivějších věcí, které jsem v Opus Dei objevil.

Po více jak padesáti letech máme v Anglii několik apoštolských iniciativ a centra se nacházejí v různých částech Londýna a dalších městech. Bydlím v jednom z nich, v Kelstonu jižně od Londýna.

Pracuji nedaleko Oxford Circus, v technickém poradenství. Zvláště mám rád projekty, jejichž cílem je přebudovat veřejná prostranství na centra občanského rozvoje.

V mé profesi se stýkám s mnoha lidmi: architekty, zákazníky, dodavateli a konzultanty. Mnozí kolegové když se dozvědí, že jsem katolík a svoji víru praktikuji, mi vyprávějí o svých problémech a pochybnostech a často nakonec mluvíme o otázkách katolictví, se kterými nesouhlasí, které neznají nebo které si chtějí prohloubit.

Nedávno se mě kolega v práci, protestant, zeptal, jak může žít „jako křesťan“ v takovém pracovním shonu. Mluvil jsem o tom, jak mi v životě pomáhá učení sv. Josemaríi, které považuje práci za cestu k opravdové svatosti, jíž měníme tento svět. Takto můžeme proměnit

každodenní činnost v osobní setkání s Bohem.

Velmi ho tento nový pohled na práci zaujal, pohled, který překračuje úzký horizont profesionálních úspěchů a neúspěchů každého člověka, neschopnost vidět dál, než za svůj vlastní „práh.“ Námahy každého dne se změnil ve službu ostatním a v příležitost sdílet se svými spolupracovníky neopakovatelná duchovní dobra.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/vzpominky-na-oxford/> (12.04.2025)